

ת"פ (חדרה) 44005-08-24 - מדינת ישראל נ' שאדי רגבי

ת"פ (חדרה) 44005-08-24 - מדינת ישראל נ' שאדי רגבי ואח'שלום חדרה

ת"פ (חדרה) 44005-08-24

מדינת ישראל

תביעות חוץ - שלוחת חדרה

נגד

1. שאדי רגבי

2. מחמוד ח'דור

3. עלאא סלאימה

כולם באמצעות עו"ד תאופיק ג'בארין

בית משפט השלום בחדרה

[26.08.2024]

כבוד השופט ערן זלר

גזר דין

1. הנאשמים - תושבי הרשות הפלסטינית - הורשעו על יסוד הודאתם בכתב האישום, בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין - לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

על פי כתב האישום, הנאשמים הם תושבי יהודה ושומרון שאינם מורשים להיכנס לישראל או לשהות בה; הגם שכך, ביום 14.8.24 בסמוך לשעה 10:30 נסעו הנאשמים על כביש 6 ברכב שבו נהג אזרח ישראלי. בסמוך למחלף עירון עיכבו שוטרים את הרכב לביקורת, ואז נמצא כי הנאשמים שוהים בישראל בניגוד לחוק. צוין עוד בכתב האישום כי הנאשמים ביצעו את העבירה בזמן מלחמה.

2. הודייתם באישום של הנאשמים 1 ו- 3 נעשתה במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, בו הסכימו כי יעתרו במשותף להטיל עליהם עונש מאסר בפועל בן 60 ימים וכן מאסר על תנאי. ואילו בנוגע לנאשם 2 הציגו הצדדים הסכמה לפיה התביעה תעתור לעונש מאסר בפועל שיהיה בחלק האמצעי של מתחם הענישה, אשר מתחיל לשיטתה בחודשיים מאסר בפועל ומסתיים בשבעה חודשי מאסר, ואילו הסנגור יעתור לעונש מאסר בפועל שיהיה בתחתית מתחם העונש לו טוען התובע - קרי חודשיים מאסר.

3. ב"כ המאשימה ביקש לכבד את ההסכמות העונשיות שהוצגו בנוגע לנאשמים 1 ו- 3, וציין כי הם נעדרי עבר פלילי. באשר לנאשם 2 ביקש להחמיר בעונשו כדי מספר חודשי מאסר שהם אמצע מתחם הענישה לעבירת שב"ח; התובע הגיש את הרישום הפלילי של נאשם 2 (ת/1) ותלה את עמדתו להחמיר בעונש שכן לחובתו כבר מספר הרשעות, לרבות בעבירות שב"ח, והוא ריצה בעברו כבר מספר מאסרים.
4. ב"כ הנאשמים עתר אף הוא לכבד את ההסכמות העונשיות אשר הוצגו ביחס לנאשמים 1 ו- 3 וציין כי הם נעדרי עבר פלילי. הוא הדגיש את גילו הצעיר של נאשם 1, שהוא הבכור במשפחה ברוכת ילדים וכי כניסתו לישראל הייתה לצורך פרנסת המשפחה. באשר לנאשם 3 ציין כי הוא אב לשני ילדים ומפרנס יחיד, התייתם מאביו, ותומך באמו שהיא אזרחית ישראלית, חולת סרטן ומטופלת בישראל, כפי שעולה מאסופת מסמכים שהגיש (נ/1).
- בכל הנוגע לנאשם 2 טען כי אמנם הוא בעל הרשעות קודמות, אלא שהרשעתו האחרונה הייתה לפני כ- 7 שנים כך שאלמלא העבירה הנוכחית עברו הפלילי היה מתיישן. הוא טען כי בגין העבירות שביצע בעבר הוא נענש ושילם את חובו לחברה, כך שאין הצדקה ממשית היום לבוא איתו חשבון בגינן. לעניין זה הגיש הסנגור אסופת פסיקה אשר לדבריו מלמדת כי בנסיבות דומות עבר פלילי לא הביא להחמרה בעונש ולמצער לא להחמרה יתרה. הוא הוסיף כי הנאשם 2 נשוי, אב לארבעה ילדים וכניסתו לישראל הייתה לצורך פרנסת משפחתו ותו לא, וביקש להטיל עליו עונש שיהיה במתחם התחתון שלו טען התובע, והוסיף כי אם בית המשפט ימצא להחמיר איתו הרי שיש לעשות זאת בצורה מתונה ומדודה.
5. הנאשם 1 בדברו האחרון הביע צער על ביצוע העבירה ואמר כי לא יעשה זאת שוב; הוא אמר כי נכנס לישראל כדי לעבוד וביקש את רחמי בית המשפט.
- הנאשם 2 אמר כי ידע שאסור לו להגיע לישראל, אבל לדבריו מאז המלחמה הכל סגור בשטחי הרש"פ ואין עבודה, כך שהוא היה חייב להגיע לישראל כדי לעבוד ולפרנס את משפחתו. הוא ביקש שבית המשפט יבין את מצבם, יתחשב בהם וירחם עליו.
- הנאשם 3 ציין כי יש לו ילדים ואמו חולת סרטן והוא היה צריך לעזור להם. הוא תהה האם בית המשפט יוכל לסייע להם לקבל היתרי עבודה בישראל וביקש אף הוא את רחמי בית המשפט.
6. העבירה בה הורשעו הנאשמים פוגעת בסדר- הציבורי, בריבונות-המדינה ובאינטרס הבסיסי שלה לפקח על הבאים בשעריה.
- מדובר אף בעבירה שיוצרת פוטנציאל סיכון לעבירות אחרות, בין משום שלחלק מן הנכנסים לישראל ישנה מעורבות בפלילים וחלקם אף נכנסים לישראל לשם ביצוע עבירות, ובין משום שהחשש מתפיסה על ידי גורמי החוק עלול ליצור עבירות נוספות שחלקן אף מסכנות את הציבור כתוצאה מהניסיון להימלט, ומוכרים מקרים לא מעטים כאלה.

עם זאת, התכלית המרכזית למנוע את התופעה ולאכוף את האיסור הפלילי שבביצועה, הוא בכך שהעדר היכולת לפקח על זהות תושבי הרשות הפלסטינית שנכנסים לישראל יוצר פוטנציאל לביצוע עבירות ביטחוניות, סיכון לציבור בשל הסכנה הממשית כי בין השוהים הבלתי חוקיים יהיו גם פעילי טרור (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל, בפס' י' לחוות דעתו של כב' השופט רובינשטיין ופס' 7 לחוות דעתו של כב' השופט דנצינגר [פורסם בנבו] 5.5.09); רע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.2.06); ועוד נקבע כי:

"... עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה הדברים יפים גם באשר לסיכון לפשיעה כאשר אין כל עבירה נלווית לעבירת השב"ח" (רע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש ואח' נ' מדינת ישראל, בפס' 17 [פורסם בנבו] (9.12.14) וראו גם בהקשר זה:

"... הסיכון הנשקף משהיה בלתי חוקי איננו בהכרח פרי של מחשבות זדון המקננות בו ביום כניסתו ארצה שלא כחוק. בהחלט ייתכנו מזנקים ("טריגרים") שונים ומשונים העלולים להביאו לכלל "שינוי לבבות" תוך כדי השהות בישראל. קראנו ואף שמענו על מקרים בהם שוהים בלתי חוקיים החליטו לפגוע באזרחי המדינה על רקע סכסוך עבודה עם מעסיק; על רקע איום על חייהם או על חיי בני משפחתם מצד גורמי טרור; על רקע אירועים בעלי גוון לאומני כגון הריסת בתי מחבלים, התפרעות של מתיישבים ישראלים בשטחים, שריפת שדות או עצים בשטחים; לנוכח פיגועי טרור אשר בוצעו בתוככי ישראל; מותו של פלסטיני כתוצאה מפעולת כוחות הביטחון ועוד כהנה וכהנה" (עפג (חיפה) 38304-01-24 מדינת ישראל נ' יזן עתמאן ואח' [לא פורסם] (25.1.24)). ולכן נפסק, כי בעצם ההימצאות של תושב הרש"פ בישראל, ללא אישור, קיימת מסוכנות אינהרנטית (בש"פ 4253/17 אימאן דבש נ' מדינת ישראל (18.6.17)), וכי:

"על הסכנה הטמונה בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים לישראל, גם אם עסקינן במי שנכנס לישראל לצורכי עבודה ולמטרת פרנסה, לא ניתן להתכחש למשמעות הביטחונית הכרוכה בעבירות השהייה הבלתי חוקית בישראל. זאת, על רקע גל הטרור הפוקד את המדינה ואת אזור יהודה והשומרון בחודשים האחרונים" (בש"פ 5686/16 חליל אלפתאח נ' מדינת ישראל, בפס' 7 [פורסם בנבו] (15.7.16)).

7. מאחר והסיכון המרכזי שבעבירה הוא בביצוע עבירות בטחון וטרור, הרי שלאורך השנים מידת האכיפה וחומרת העונשים שהוטלו על הנכנסים לישראל שלא כדין, כמו גם על מי שהסיעו או העסיקו אותם, היו כנייר לקמוס למציאות הבטחונית בכל תקופה, וזאת כבר למן תחילת הדרך. כך, בעתות לחימה והתפרצות או התגברות של עימות מזוין וכן בתקופות בהן הכה הטרור ללא רחם בתושבי ישראל, נטו בתי המשפט להחמיר בענישה שהטילו על שוהים בלתי חוקיים ועל מי שהסיעו או העסיקו אותם:

"סבורני כי דברו של המחוקק וקולם של הפיגועים מחייבים את בתי המשפט לאחוז היום באמות מידה עונשיות מחמירות יותר מאלה שבהן החזיקו, לפעמים, בעבר. דברים אמורים במעשי עבירה העלולים להוליד מעשי זוועה נוראים, ועל התגובה העונשית להיות חמורה וקשה. אם אין עובדות לעברין נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, יש לגזור עליו ... עונש מאסר לריצוי בפועל...." (רע"פ 5198/01 טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל, בפס' 4 [פורסם בנבו] (18.10.01); רע"פ 6504/04 איוב כפאח נ' מדינת ישראל, בפס' 5 [פורסם בנבו] (14.7.04).

וכן:

"האירועים הקשים שהתרחשו ביום ה-7 באוקטובר 2023 חייבים לשמש תמרור אזהרה ברור וחד לכל העוסקים במלאכת ההגנה על בטחון המדינה ואזרחיה. הדברים נכונים גם ביחס להתייחסות המשפטית והשיפוטית הנוגעת לעבירות שבהן עסקינן. אם מדינת ישראל נקטה מדיניות "סלחנית" ו"מכילה" כלפי שוהים בלתי חוקיים תושבי איו"ש ועזה עד יום ה-7 באוקטובר הרי שלאחריו, חובתה כלפי בטחון אזרחיה איננה מתירה לה להמשיך ולנהוג כך". (עפג עתמאן שלעיל)

8. יצוין בהקשר זה, כי בפסיקה הובעה גם עמדה לפיה ראוי דווקא להתמקד בהכבדת היד בעבירות ההסעה, העסקה והלנה של השוהים הבלתי חוקיים, ולא בהכרח בעבירות השהיה הבלתי חוקית לצורך פרנסה (עניין אבו סאלם, דברי כב' השופט דנציגר בפס' 9 לחוות דעתו), בהיותן של אלה "...נושאות עימן מטען "כבד יותר", בהיות הנאשמים בהן "חוטאים ומחטיאים" (רע"פ אלהרוש, בפס' 18 וההפניות שם).

9. לאחר כניסתו לתוקף בשנת 2012 של תיקון 113 לחוק העונשין, שמטרתו היא הבניית שיקול הדעת של בתי המשפט בבואם לגזור את העונש, עסקו בתי המשפט בשאלה מהו מתחם העונש ההולם לעבירה של שהיה בלתי חוקית, והתמקדו במקרה הטיפולוגי לאותה עבירה - כניסה לישראל לצרכי פרנסה.

10. בעניין אלהרוש נקבע כי תחתית מתחם העונש ההולם לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה, בהיעדר עבירות נלוות, היא מאסר על תנאי בלבד, ואילו הרף העליון של המתחם הוא 5 חודשי מאסר, שהם כוללים הן את תקופת המאסר על תנאי והן את תקופת המאסר בפועל. עוד נקבע מתחם עונש לקנס שנע בין היעדר הטלת קנס ועד 2,000 ₪. הודגש לעניין זה, כי השוהים הבלתי חוקיים שייכים בדרך כלל לאוכלוסייה המתפרנסת בדוחק, ומטרת כניסתם לישראל היא פרנסה; וכי "במקום שברור כי הנאשם לא יוכל לשלם את הקנס, ומשמעות הדבר היא הארכת מאסרו חלף הקנס, יש להימנע מהטלת הקנס כאמור", כך שבמקרים מסוג זה הטלת קנס תהיה חריג ולא הכלל (אלהרוש, בפס' 53).

11. ברע"פ 1441/14 האבט חמיס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.12.14) חזר בית המשפט העליון על הפסיקה שבעניין אלהרוש ועל קביעת מתחם העונש ההולם שניתנה בו, תוך שהתמקד בסוגיה של הטלת מאסרים מותנים והצורך ביחס פורפוציונאלי בין העבירה למאסר על תנאי שמוטל בגינה.

12. אולם במעלה הדרך, ובפרט לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל באוקטובר 2023, קבעו בתי המשפט מספר פעמים כי נוכח הנסיבות הבטחוניות מאז פרוץ המלחמה מתחם העונש ההולם לעבירה צריך לעמוד על חודשיים מאסר בפועל ברף תחתון ועד לשבעה חודשי מאסר בקצה העליון, יחד עם מאסר על תנאי וענישה נלווית, שכן הפגיעה בערכים המוגנים היא בעת הזו משמעותית ומוחשית, והדבר משליך על קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה. כך פסק בית המשפט המחוזי בבאר שבע בציינו כי קביעת מתחם עונש אמור לתת מענה עונשי הולם לפגיעה בערכים המוגנים, אשר בעת הזאת ונוכח מצב החירום והמלחמה, ובהתחשב גם במחוז בו בוצעה העבירה, צריכים הגנה משמעותית יותר (עפג (ב"ש) 31211-10-23 מדינת ישראל נ' עיסא אלנגאר ואח' [פורסם בנבו] (22.10.23)).

מתחם זה נקבע גם על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת (עפג (נצ') 37018-10-23 מדינת ישראל נ' אחמד אלחרוב [פורסם בנבו] (25.10.23)) אשר היה תמים דעים עם פסיקת בית המשפט המחוזי בבאר שבע, אם כי מצא שאין להבחין בין עניינו של מחוז כזה או אחר בארץ לבין מחוזות אחרים, שכן קשיי המצב הבטחוני באים לידי ביטוי במחוזות רבים של הארץ ולא דווקא במחוז מסוים.

לעומת זאת, בעפג (מרכז) 30176-10-23 מדינת ישראל נ' וסאם חרפוש ואח' [פורסם בנבו] (25.10.23) נקבע מתחם עונש מעט נמוך יותר. בית המשפט עמד על כך כי המציאות הבטחונית החריגה של העת האחרונה מחייבת בחינה מחדש הן של מתחם העונש ההולם לעבירה והן של קביעת העונש בתוך המתחם. נפסק כי יש להעביר מסר ברור כי מי שנכנס שלא כדין לישראל בעת חירום ומציאות בטחונית קשה, פוגע בעוצמה גבוהה בערכים המוגנים ועל כן ייאסר לתקופה ממשית. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה נע בין רף תחתון של חודש מאסר לבין רף עליון של 6 חודשי מאסר בפועל (לא כולל תקופת תנאי) לצד מאסר על תנאי לצד קנס או התחייבות. בית המשפט מצא עוד להדגיש, כי ייתכנו נסיבות חריגות העשויות לבסס מתחם עונש קל יותר, למשל כאשר לגבי מי שאוחז בהיתר הוכח כי הוא נתפס בקרבת מחסום בדרכו חזרה לביתו, או מתחם מחמיר יותר, למשל - כאשר מדובר בשהיה ממושכת בישראל.

בעפ"ג (חיפה) 1680-11-23 מדינת ישראל נ' מוצעב כסאב ואח' [פורסם בנבו] (6.11.23) מצא בית המשפט כי מתחם העונש הראוי הוא אמנם בין חודשיים מאסר לשבעה חודשי מאסר. עוד הוסיף בית המשפט כי לטעמו יש ככלל להשית גם רכיב של קנס, וכן להטיל מאסר על תנאי של חודשיים.

בעפ"ג (נצרת) 7809-11-23 מדינת ישראל נ' אמיר ד'ווה ואח' [לא פורסם] (6.11.23) קיבל בית המשפט את ערעורי התביעה על מתחם העונש שנקבע בערכאות הדיוניות ועל קולת העונש שהוטל, קבע כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין חודשיים מאסר ועד 7 חודשי מאסר בפועל, ופסק כי יש במתחם זה כדי לעלות בקנה אחד הן עם הקביעות העקרוניות שבעניין אלהרוש והן עם השיקולים הרלוונטיים באופ שיביא לתוצאה ראויה ומידתית.

13. רע"פ 7908/23 עיסא אלנגאר ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.11.23) עסק בבקשות למתן רשות ערעור שהוגשו על פסקי הדין שצוינו של בתי המשפט המחוזיים בבאר שבע, נצרת - נוף הגליל ומרכז. בית המשפט העליון פסק כי העקרונות שהתוו בהלכת אלהרוש בעינם עומדים, במובן זה שהם מותרים את יישום העקרונות והערכים בידי הערכאות הדיוניות, שיקבעו את מתחם העונש ההולם וישקלו בעת גזירת העונש בהתאם לנסיבות בכל מקרה ומקרה ותוך התחשבות בצוק העיתים של התקופה. בית המשפט העליון לא מצא להתערב או לקבוע הלכה באשר למתחמי הענישה שקבעו בתי המשפט המחוזיים, מצא כי התביעה רשאית לשנות ממדיניות האכיפה ולהתאימה לצרכי השעה, הפנה בעניין זה לדברים דומים שנפסקו בהלכת אלהרוש, וחזר על ההלכה שנפסקה - לפיה יש לבחון מעת לעת ולהתאים את מתחם העונש ההולם ואת העונש בתוך המתחם, על פי תנאי הזמן מהמקום ועל רקע הנסיבות והמצב הבטחוני.

14. יוזכר עוד, כי היו מותבים שסברו שמתחם העונש ההולם צריך להיות גבוה יותר ממתחם של חודשיים ועד שבעה חודשים; למשל, בעפ"ג מדינת ישראל נ' עתמאן המוזכר מעלה, מצא בית המשפט המחוזי בחיפה לפסוק כי "... תחתית מתחם העונש בגין עבירה של שהייה בלתי חוקית בימים אלה חייבת לעמוד, במקרה האופייני על שלושה חודשים בפועל.", זאת נוכח המלחמה, אירועי החירום, המשאבים הרבים שמשקיעה המדינה במניעת כניסתם של פלסטינים לישראל והיעדר הרתעה מספקת שיצרה תמריץ להימנע ממסלול של הוצאת היתר.

15. לדעתי, מתחם העונש ההולם לעבירה של כניסה לישראל ושהייה בה שלא כדין, בנסיבות הרגילות המאפיינות על פי רוב את העבירה, צריך להיות בין רף תחתון של חודשיים מאסר בפועל ועד לרף עליון של 7 חודשי מאסר, ובין אי הטלת קנס להטלת קנס של 2,000 ₪.

אני סבור עם זאת, כי בנסיבות חריגות מסוימות, מקלות, של ביצוע העבירה, כגון שהעבירה בוצעה על ידי מי שמחזיק בהיתר כניסה לישראל אך חרג ממנו או מי שקיבל היתר אחר, דומה, המלמד כי עבר את המסננת הבטחונית; וכן מי ששהייתו בישראל הייתה קצרה ביותר ובקרבה לגדר או שנתפס בדרכו חזרה לביתו סמוך למחסום וכיוצ"ב, יש לשקול לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר, כפי שגם נעשה מספר פעמים בזמן האחרון

(למשל: ת"פ (חדרה) 24248-08-24 מדינת ישראל נ' עבד אללה אלבזור ואח' [לא פורסם] (19.8.24); ת"פ (חדרה) 45819-05-24 מדינת ישראל נ' צאיל עמארנה [לא פורסם] (21.5.24); ת"פ (עכו) 44990-02-24 מ"י נ' שריף קלאלוה [לא פורסם] (26.2.24); ת"פ (חדרה) 23275-08-24 מדינת ישראל נ' חאלד מרעי [לא פורסם] (14.8.24); ת"פ (עכו) 10247-10-23 מדינת ישראל נ' קצי עמאירה [לא פורסם] (12.10.23).

הנאשמים 1 ו- 3

16. לנאשמים 1 ו-3 אין עבר פלילי ומדובר בהסתבכותם הראשונה. הנאשם 1 צעיר מאוד ורק לפני כחודש מלאו לו 21. נטען כי הוא הבכור במשפחתו ומנסה לסייע בפרנסתה. הנאשם 3 יליד 1990, נשוי ואב לילדים ועולה כי הוא המפרנס של משפחתו ותומך גם באמו הישראלית שחולה בסרטן. נאשמים 1 ו-3 הודו בכתב האישום ימים ספורים בלבד לאחר שהוגש. הודייתם באישום משקפת נטילת אחריות או לכל הפחות הכאה על חטא והשלמה עם כך שעליהם להיענש על העבירה שביצעו. הודייתם חסכה מזמנו של בית המשפט וייתרה את הבאת העדים הרלוונטיים להוכחת האשמה. כשניתנה לנאשמים זכותם למילה האחרונה בטרם גזר הדין, התרשמתי ממצוקתם, ומקשיי הפרנסה שחוו טרם מעצר כמו גם הקושי האינהרנטי לכך שהם נמצאים במעצר.
17. ההסכמה העונשית אליה הגיעו הצדדים באשר לנאשמים 1 ו-3 נמצאת בהחלט בתוך טווח ענישה סביר בנסיבות העניין, ולמעשה גם בתוך מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה. מדובר בהסכמה בהחלט ראויה, אשר מאזנת נכונה בין טובת ההנאה הצומחת לנאשמים מהסדר העונשי לבין האינטרס הציבורי בכללותו. בנסיבות אלה החלטתי לכבד את הסדר הטיעון באשר לעונשם של הנאשמים 1 ו-3.
- הנאשם 2
18. הנאשם יליד 1987. עולה כי הוא נשוי ואב לארבעה ילדים, ונטען כי מצוקה כלכלית היא שהביאה אותו להיכנס לישראל כדי לפרנס את משפחתו. בדברו האחרון אמר הנאשם כי נכנס לישראל על מנת לפרנס את משפחתו, שכן בשטח הרש"פ אין עבודה מאז המלחמה, והוא לא יכול להרשות לעצמו לשבת בבית ולא להביא פרנסה. בדברו האחרון הוא הביע היטב את מצוקתו וביקש את רחמי בית המשפט. כמו הנאשמים האחרים גם נאשם 2 לקח אחריות והודה בהזדמנות הראשונה, ובכך חסך מזמנו של בית המשפט וחסך את הבאתם של העדים.
19. נסיבות אלה שאינן קשורות לביצוע העבירה תומכות במיקום עונשו של הנאשם 2 בחלק התחתון של המתחם.
20. ואולם, מגליון הרישום הפלילי של נאשם 2 שהוגש לי (ת/1) עולה כי לחובתו 7 הרשעות קודמות, וכי הוא ריצה בעברו מספר מאסרים, כדלקמן:
- א. ביום 22.5.08 הוא נדון ל-3 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, בגין הרשעתו בעבירות של החזקת אגרופן או סכין, וכן בעבירה של הפרת הכרזת שטח סגור לפי הצו בדבר הוראות בטחון (יהודה והשומרון).
- ב. ביום 1.7.08 הוא נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל ומע"ת, בגין הרשעתו בעבירה של פריצה לבניין וכן בעבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ג. ביום 21.9.10 נגזר עליו קנס והארכת מאסר על תנאי, נוכח הרשעה נוספת שלו בעבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ד. ביום 3.2.11 נגזר עליו עונש מאסר בפועל של 4 חודשים בשל הרשעה נוספת שלו בעבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ה. ביום 30.12.13 הוא נדון ל-18 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע בעבירות פריצה וגניבה, וכן בעבירה נוספת לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ו. ביום 9.12.14 נדון הנאשם 2 למאסר בפועל של 30 ימים, וזאת בשל הרשעה נוספת שלו לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ז. ביום 13.12.17 הוא נדון למאסר בפועל של 21 ימים, זאת נוכח הרשעה נוספת שלו בעבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
21. כידוע, אחת מהנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, שהיא רלוונטית במקרים רבים לקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, ושבת המשפט רשאי להתחשב בה בעת קביעת העונש המתאים הוא עברו הפלילי של הנאשם או היעדרו (סעיף 40א(11) לחוק העונשין - התשל"ז - 1977).
22. אין בידי לקבל את טיעונו של הסנגור הנכבד, כי הנאשם כבר שילם בעבר את חובו לחברה בגין הרשעותיו הקודמות, כך שאין מקום להחמיר איתו בשל כך היום. קבלת טענה זו תרוקן מתוכן את כל המשמעות הנובעת מכך שנאשם שב ומבצע עבירות הגם כי הורשע בהן בעבר, ולמעשה תייצר "שוויון" בין נאשם שהורשע פעם ראשונה ויחידה ובין מי שכבר הורשע בעבר. ייתכנו אמנם מקרים שבהם לא נכון יהיה להביא בחשבון כניסה לחומרה עבר פלילי קודם של נאשם; למשל, כאשר מדובר בהרשעה קודמת בעבירה שאין לה כל קשר לעבירה הנוכחית ולא ניתן ללמוד ממנה על חומרה רלוונטית לאישום הנוכחי או על רצידיביזם. לדוגמא, כאשר אדם הורשע בעבר בהתחמקות מתשלום מס, ספק אם מדובר בכניסה מחמירה בעלת משקל שתשמש לחובתו בגין הרשעה שנים לאחר מכן בעבירת אלימות קשה, למעט עצם העובדה כי גם בעבר הוא לא כיבד את החוק.
- לא כך הדבר בעניינו של נאשם 2.

צבר הרשעותיו לאורך השנים, כולן למעט אחת הן בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, ולעתים בצירוף עם עבירות אחרות, הוא לא כזה שניתן להתעלם ממנו או למחול עליו. הנאשם הורשע פעם אחר פעם בעבירות של כניסה ושהיה בישראל שלא כדין וטעם את טעמו המר של הכלא. בחירתו לשוב ולבצע את אותה עבירה מלמדת כי הוא לא הפנים את האיסור הפלילי על כניסתו לישראל והעדיף לקחת סיכון נוסף, הגם שחש על בשרו את הענישה שהוטלה עליו וידע כי אם יתפס שוב יכבד עונשו.

הרשעתו האחרונה של הנאשם בעבירה לפי חוק הכניסה לישראל הייתה לפני מספר שנים (13.12.17). אף אם מטבע הדברים חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ומאז שהורשע מקהה מחומרת הדברים, אין הוא מאיין אותם אלא לכל היותר מביא לכך שהאופן שיהיה בהם כדי להחמיר בעונש יהיה מתון יותר.

23. ב"כ הנאשמים הגיש לעיוני גזרי דין שונים שבהם שוהים בלתי חוקיים, שכבר היו להם הרשעות קודמות בכניסה ושהיה שלא כדין בישראל, נדונו לעונשים מתונים למדי ולעתים לעונשים קלים של ממש.

איני סבור כי יש להקיש גזירה שווה מאותם מקרים לענייננו.

כך למשל, גזר הדין בת"פ (נצ') 18628-06-22 מדינת ישראל נ' עראפאת, בו הוטל על נאשם בעל עבר ממשי בעבירות רלוונטיות מאסר בפועל של 45 ימים, ניתן ביום 22.6.22, עובר למלחמה ולמצב החירום, והוא ניתן במסגרת מתחם עונש הולם שהיה בין מספר ימי מאסר בפועל ועד לחצי שנת מאסר כך שהעונש היה גבוה מן הרף התחתון במתחם.

הוא הדין בגזר הדין בן 15 ימי מאסר שהוטל בת"פ (חדרה) 2226-12-18 מדינת ישראל נ' חרירי, שניתן בשנת 2018 והועמד בחלק התחתון של מתחם עונש, שנע בין מאסר על תנאי בלבד ועד 5 חודשי מאסר בפועל. גזרי הדין שניתנו טרם המלחמה היו קלים משמעותית מאשר כיום, וממילא מתחמי הענישה הרלוונטיים שבתוכם נקבעו העונשים היו אף הם נמוכים יותר. רוב גזרי הדין אליהם הפנה הסנגור היו כאלה שניתנו טרם המלחמה וטרם מצב החירום. העונש של חודש מאסר בפועל שניתן בת"פ (חדרה) 31630-10-23 מדינת ישראל נ' מנאצרה, ניתן אמנם לאחר פרוץ המלחמה ומצב החירום (23.10.24) אולם טרם רע"פ אלנגאר ורוב פסקי הדין המחוזיים שאוזכרו מעלה, אשר הביאו לעליה במתחמי הענישה ובעונש עצמו. מכל מקום, המקרים שהובאו, לרבות גזר הדין בת"פ (כפ"ס) 11005-01-24 מדינת ישראל נ' אלגד שניתן השנה, מלמדים כי העונש שנגזר על מי שכבר הורשעו בעבר היה גבוה מתחתית מתחם העונש שנקבע אם כי לא באופן רב, וכך גם בדעתי לעשות.

24. על פי התרשמותי באולם בין המשפט, הנאשמים אינם בעלי אמצעים, לשון המעטה, ונראה כי הם מחפשים את פרנסת משפחותיהם בעבודות דחק. לכן החלטתי שאין מקום להטיל עליהם ענישה שבה רכיב כספי.

25. מכל האמור לעיל, ולאחר שמצאתי מן הנימוקים מעלה לכבד את ההסכמות העונשיות באשר לנאשמים 1 ו-3 ושקלתי בנוגע לנאשם 2 את הפגיעה בערכים המוגנים במעשה העבירה ואת הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהן גם הרשעותיו הקודמות, החלטתי כי עונשם של הנאשמים יהיה כמפורט להלן.

הנאשם 1 - שאדי רגבי, והנאשם 3 - עלאא סלאימה:

א. 60 ימי מאסר לריצוי בפועל, אשר יימנו מיום מעצרו - 14.8.24.

ב. 45 ימי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשמים לא יעברו במשך שנתיים מיום שחרורם מן המאסר עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, ויורשעו בה בפרק זמן זה או לאחריו.

הנאשם 2 - מחמוד ח'דור:

ג. 90 ימי מאסר לריצוי בפועל, אשר יימנו מיום מעצרו - 14.8.24.

ד. 60 ימי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, ויורשעו בה בפרק זמן זה או לאחריו.

ניתן היום, כ"ב אב, תשפ"ד, 26 אוגוסט, 2024, במעמד הצדדים.